

- Στις άλλες σελίδες:**
- ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ
 - ΣΑΝΤΑΤ ΚΑΙ ΜΕΘΟΜΕΥΣΗ
 - ΚΙΝΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ
 - ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ
 - ΕΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ

Η ΕΔΕΚ ΖΕΙΤΑ: ΚΟΙΝΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΟΝΟ ΜΕ ΑΝΟΙΧΤΗ ΔΕΣΜΕΥΣΗ

Η θέση της ΕΔΕΚ ότι δεν είναι νοητή καμμία συνεργασία, για τις προεδρικές εκλογές του Φεβράρη, αν δεν στηρίζεται πάνω σ' ένα ξεκάθαρο κοινό πρόγραμμα θρρίσκει πλατειά απήχηση στα λαϊκά στρώματα και τους εργαζόμενους. Με την εξαγγελία του κοινού προγράμματος της ΕΔΕΚ γίνεται κατανοητό σ' ολόκληρο τὸ λαὸ πὼς μόνο με την εφαρμογή ενός τέτοιου προγράμματος, πού νά δίνει λύσεις σ' όλα τὰ προβλήματα πολιτικά και οικονομικά, είναι δυνατό νά δοθεί προγραμματισμένη πορεία αγώνα για τὴν λευτεριά της Κύπρου.

των κομμάτων που προτίθενται νά συνεργαστούν για νά εξαφανιστούν οποιαδήποτε περιθώρια υπαναχώρησης στην εφαρμογή του. Και ἡ μόνη ανοικτή δέσμευση πού ἀποτελεῖ πραγματική ἐγγύηση είναι ἡ ανοικτή μπροστά στο λαὸ συζήτηση τοῦ κοινού προγράμματος και ἡ εξαγγελία του, σὲ περίπτωση πού θά καταλήξουν σὲ συμφωνία με τὴν υπογραφή των τριῶν κομμάτων ΕΔΕΚ, ΑΚΕΛ, ΔΗΚΟ.

προθέσεις της δεξιάς και της εξαρτημένης οικονομικής ολιγαρχίας. Συγκεκριμένα ἡ κεντρική ἐπιτροπή τοῦ ΑΚΕΛ ἔχει ἀποδεχτεί τὴν υποστήριξη τοῦ Κυπριακοῦ χωρίς καμμία δέσμευση, χωρίς τὴν συζήτηση ἢ τὴν υπογραφή κοινού προγράμματος, ἀποδεχόμενη ἐκ των προτέρων ὅτι τὸ πρόγραμμα πού θά εξαγγελίει ὁ Κυπριακὸς θά περιέχει τὰ «κοινά» σημεῖα πού υπάρχουν στα προγράμματα των τριῶν κομμάτων.

νομής των βαρῶν. Δὲν ὑπάρχει κανένας δεξιὸς ἡγέτης, σ' ολόκληρο τὸν κόσμο, πού νά μὴν μιλά στίς προεκλογικές ἐκστρατείες για δικαιοτέρα και ἴση κατανομή των βαρῶν, ἀλλὰ ὅλοι ξέρουμε πόσο εὐκολα ξεχάνονται αὐτὲς οἱ ἀόριστες ὑποσχέσεις τὴν ἐπαμένη των ἐκλογῶν και πόσο δίκαιη και ἴση εἶναι ἡ κατανομή των βαρῶν σὲ όλα τὰ καπιταλιστικά κράτη.

Τὰ βασικότερα σημεῖα στοῦ προγράμματος της ΕΔΕΚ είναι:

ση του Κυπριακοῦ προβλήματος πού ἀποκλείουν τὴν διζωνική ὁμοσπονδία. Αὐτὰ τὰ πέντε σημεῖα ἀ-

Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο θά ἐνημερωθεῖ ὁ λαὸς για τὶς πραγματικές προθέσεις των κομμάτων, πού εἶναι αὐτὰ πού ἀπεμπολοῦν τὰ λαϊκά

Τὰ σημεῖα πού δημοσίευσε τὴν περασμένη ὀδομάδα ἡ «ΧΑΡΑΥΓΗ» σὺν ἐκεῖνα τὰ σημεῖα πού εἶναι «κοινά» εἶναι τόσο ἀόριστα, τόσο γενικά και τόσο ἀσαφῆ, πού εὐκολα παρερμηνεύονται και εὐκολα δὲν ἐφαρμόζονται ἀπὸ ὁποιοδήποτε δὲν θέλει νά τὰ ἐφαρμόσει. Τὸ σημεῖο π.χ. για τὰ κοινωνικοοικονομικά μέτρα πού πρέπει νά παρτοῦν μιλά γενικά και ἀόριστα για τὴν ἀνάγκη δικαιοτερῆς κατανομῆς τοῦ ἐθνικοῦ εισοδήματος και ἴσης κατα-

«Ὁ λαὸς χρειάζεται σήμερα μιὰ ἡγεσία λαϊκή, μιὰ ἡγεσία ἀγωνιστική, μιὰ ἡγεσία πού νά εἶναι σὲ θέση νά κάμει πράξη τὶς ἀνάγκες του. Ὁ τόπος χρειάζεται μιὰ ἡγεσία πού νά προέρχεται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν λαὸ, μιὰ ἡγεσία πού νά εἶναι ὁ ἴδιος ὁ λαός.»

Ἡ μονοπώληση, ὁ πολιτικαντισμὸς, οἱ ὑποσχέσεις χωρίς ἀντίκρουσμα πρέπει νά ἐκλείφουν μιὰ για πάντα. Τὸ κοινὸ πρόγραμμα τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος ΕΔΕΚ δίνει τὴν λύση.

- α) Οἱ ἐθνικοποιήσεις των τραπεζῶν και των βα-

Ὁ Πρόεδρος τῆς ΕΔΕΚ Δρ. Βάσος Λυσαρίδης ἀναλύει τὸ κοινὸ πρόγραμμα τοῦ κόμματος στοὺς δημοσιογράφους.

- σικῶν μονοπωλίων τοῦ νησιοῦ (διάλυση και ἐμπορία πετρελαίων, ὑπόγειος πλοῦτος κλπ.).
- β) Ἡ ἀπόδοση στοὺς φτωχοὺς ἀγρότες τῆς γῆς και τοῦ νεροῦ.
- γ) Ἡ δημιουργία κρατικῆς ἀσφαλιστικῆς ἐταιρείας.
- δ) Ἡ δημιουργία λαϊκῆς πολιτοφυλακῆς με λαϊκὸ ἔλεγχο τῆς λειτουργίας της και
- ε) Οἱ βασικὲς ἀρχές και προϋποθέσεις για τὴ λύ-

ποτελοῦν τὴν οὐσία τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ μας ἀγώνα γιατί τοποθετοῦν τὶς βάσεις για ἕνα πραγματικὸ προγραμματισμένο μακροχρόνιο ἀγώνα, ἀπελευθερώνουν τὶς λαϊκὲς δυνάμεις ἀπὸ τὴν συγγνή ἐκμετάλλευση και περιορίζουν τὴν ἀσυδοσία τῆς εξαρτημένης οικονομικῆς ολιγαρχίας.

Για νά ἔχει ἕμως ὅποιαδήποτε πρακτικὴ σημασία ἡ ἀποδοχή ἑνὸς τέτοιου προγράμματος πρέπει νά ὑπάρχει ἀνοικτὴ δέσμευση ὅλων

δίκαια και τὶς ἀνάγκες τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγώνα, και ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ πού στέκονται πάντα δίπλα στο λαὸ και μέσα στο λαὸ για ν' ἀγωνιστοῦν μεταξύ του σὲ όλα τὰ ἐπίπεδα στὴ πράξη και ὄχι στα λόγια.

Δυστυχῶς ἡ κεντρικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ ΑΚΕΛ ἔχει πάρει μιὰ θέση τὴν περασμένη ὀδομάδα πού ὑποτάσσει, στὴν οὐσία, τὶς οὐσιαστικὲς ἀνάγκες τοῦ λαοῦ ὄχι στὸν ἐθνικοαπελευθερωτικὸ ἀγώνα ἀλλὰ στο πρόγραμμα και τὶς

ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ - Η ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

«Ἡ σύμπτυξη των τραπεζῶν σ' ἕνα τραπεζικὸ ὄργανισμὸ ὑπὸ τὸν ἄμεσο ἔλεγχο τοῦ κράτους μπορεῖ νά γίνει εὐκόλα, ἀνόδυνα και ἀποδοτικά. Οἱ τράπεζες διαθέτουν ἱκανὸ προσωπικὸ για νά φέρουν σὲ πέρας ἕνα τέτοιο ἐγχεῖρημα. Τὰ πλεονεκτήματα πού θά προκύψουν θά εἶναι σημαντικά για τὴν οικονομία γενικά, για τοὺς καταθέτες και για τὸ προσωπικὸ των τραπεζῶν. Με ἐθνικοποιημένο τὸ τραπεζικὸ σύστημα θά γίνει δυνατὴ ἡ χρηματοδότηση μακρόπνοων ἀναπτυξιακῶν ἔργων και ἡ παροχὴ χαμηλότοκων δανείων σὲ ἀγρότες και μικροεπιχειρηματίες πού σήμερα στραγγαλίζονται ἀπὸ τοὺς ψηλοὺς τόκους. Οἱ καταθέτες μποροῦν νά βασίζονται στὴ σιγουριά τῆς κρατικῆς ἐγγύησης. Τὸ προσωπικὸ θ' ἀναλάβει πραγματικὲς εὐθύνες διοίκησης στίς τράπεζες».

(Προτάσεις ΕΔΕΚ για κοινὸ πρόγραμμα)

Στὸ σημερινὸ καπιταλισμὸ τὸ τραπεζικὸ σύστημα ἀποτελεῖ τὴν καρδιά τῆς οικονομίας. Ἡ ἐπένδυση κεφαλαίων ἐξαρτᾶται σχεδὸν ἀπόλυτα ἀπὸ τὴν διάθεση των τραπεζῶν νά δανειοδοτήσουν μιὰ ἐπιχείρηση. Ὅταν κάποιος ἐπιχειρηματίας θέλει νά ἐπενδύσει τὰ κεφάλαια πού διαθέτει σπάνια περιορίζεται στα δικά του λεφτά. Ἀντίθετα τὰ δικά του λεφτά ἀποτελοῦν συνήθως ἕνα μικρὸ ποσοστὸ τοῦ συνόλου.

Τὰ ὑπόλοιπα τοῦ δανείου οἱ τράπεζες με ἐγγύηση τὴν ἀξία των ἐγκαταστάσεων τῆς ἐπιχείρησης ἢ ἄλλης περιουσίας πού διαθέτει ὁ ἐπιχειρηματίας. Ἐτσι οἱ τράπεζες μποροῦν νά καθορίσουν τὴν πορεία τῆς οικονομίας διαχειτεύοντας κεφάλαια στοὺς τομείς πού ὑπὸ σχόνται γι' αὐτὲς τὰ μεγαλύτερα κέρδη, στὸ συντομότερο χρόνο.

ΝΕΑ ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΟΓΑΛΛΙΑ

Τά οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζει η Πορτογαλία έφεραν τελικά και την πτώση της κυβέρνησης του Μάριο Σοάρες, ηγέτη του Σοσιαλιστικού Κόμματος της Πορτογαλίας. Αφού απέτυχε να πετύχει την έγκριση των άλλων κομμάτων για τα οικονομικά μέτρα που ζητούσε το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (IMF) για να δώσει δάνεια στη χώρα έθεσε θέμα εμπιστοσύνης στη Βουλή. Στην ψηφοφορία η κυβέρνηση μειοψηφίας των Σοσιαλιστών απέτυχε να πάρει την πλειοψηφία και παραίτηθηκε. Μετά την παραίτησή του ο Μάριο Σοάρες δήλωσε πως δεν είναι διατεθειμένος να σχηματίσει άλλη κυβέρνηση και δεν πρόκειται να υποστηρίξει κυβέρνηση άλλων.

Η κατανομή των εδρών μέσα στη Βουλή είναι τέτοια που φαίνεται άπιθανο να γίνει δυνατός ο σχηματισμός νέας κυβέρνησης. Τα άστικά κόμματα το Λαϊκό Δημοκρατικό και το άπροδεξιό «Δημοκρατικό Κέντρο» δεν διαθέτουν πλειοψηφία. Αν καταψηφιστεί ο Σοάρες είναι γιατί το Κομμουνιστικό Κόμμα βρέθηκε στη συγκεκριμένη περίπτωση μαζί τους στη ψηφοφορία. Η πιο πιθανή εξέλιξη είναι να οδηγηθεί η Πορτογαλία σε εκλογές από τις οποίες η δεξιά αναμένει να βγει δυναμικότερη μέσα από το γενικό κλίμα απογοήτευσης από την «επαναστατική» διακυβέρνηση των Σοσιαλιστών.

Για τα άστικά κόμματα η καταψήφιση του Σοάρες είναι θέμα άπλης λογικής. Αφού κατάφεραν να επιβιώσουν μέσα από τη θύελλα της επανάστασης αισθάνονται πως δεν έχουν πια την ανάγκη των Σοσιαλιστών για να συγκρατούν τις μάζες, πως έφτασε η ώρα για να κάμουν μια γενικότερη επίθεση ενάντια στις κατακτήσεις του λαού και να επιβάλουν τις αντιμεταρρυθμίσεις που θα επιτρέψουν στην άστική τάξη να ξαναπάρει σταθερά στα χέρια της την εξουσία.

Τά πράγματα δεν είναι δ-

μως τόσο εύκολα για το Κομμουνιστικό Κόμμα. Την ίδια στιγμή που με την ψήφο του εξανάγκασε τον Σοάρες σε παραίτηση δεν φαίνεται να προσφέρει καμιά εναλλακτική λύση. Χωρίς καμιά σοβαρή προετοιμασία για κατάληψη της εξουσίας, χωρίς την κινητοποίηση και την οργάνωση του λαού ή άπλη καταψήφιση του Σοάρες μετατρέπεται σε άπροσδόκητο δώρο για την Δεξιά. Ίσως το Κομμουνιστικό Κόμμα να ελπίζει σε άδηση της δυναμικής που μέσα από μια πιθανή αποδυνάμωση των Σοσιαλιστών. Ο Κομματικός τους σεχταρισμός δεν τους αφήνει να δουν ότι από μια εκλογική άναμέτρηση με διασπασμένες τις δυνάμεις της εργατικής τάξης μέσα σε μια περίοδο επαναστατικής ύφεσης ή μόνη κερδισμένη θα είναι η δεξιά.

Ακόμα πιο σεχταριστική είναι η στάση του Μάριο Σοάρες. Ενώ η μόνη διέξοδος για την εργατική τάξη θα ήταν μια κυβέρνηση Σοσιαλιστών — Κομμουνιστών για να εφαρμόσουν ένα επαναστατικό πρόγραμμα σοσιαλιστικών αλλαγών για την στήριξη της οικονομίας και την ανάπτυξη της χώρας, ο Σοάρες αποκλείει εκ των προτέρων οποιαδήποτε συνεργασία με τους Κομμουνιστές. Προτιμά να οδηγήσει την εργα-

τική τάξη σε μια εκλογική ήττα, που άσφαλώς θα έχει γενικότερες επιπτώσεις, παρά να συνεργαστεί μαζί τους.

Εν τω μεταξύ η άστική τάξη προετοιμάζεται για την επίθεση. Ο Στρατηγός Έάνες, ο δεξιός πρόεδρος που εκλέχτηκε με τις ψήφους των Σοσιαλιστών, στη μέση της κρίσης επισκεφτόταν την Δυτική Γερμανία. Η Γερμανική Σοσιαλδημοκρατία που στήριξε τον Σοάρες δεν πρόκειται να ανησυχήσει αν η Πορτογαλία κινηθεί ακόμα δεξιότερα. Ο Μάριο Σοάρες δεν ήταν γι' αυτούς παρά ένα μέσο συγκράτησης της επανάστασης σε μια ευρωπαϊκή χώρα. Είναι έτοιμοι να συνεργαστούν ακόμα καλύτερα με μια δεξιά κυβέρνηση στην Πορτογαλία.

Όσο και καμιά φορά η επανάσταση χρειάζεται το μασιγίο της άντεπανάστασης. Πουθενά άλλου αυτή η διαπίστωση δεν επιβεβαιώθηκε με τόσο δραματικό τρόπο όσο στην εμπειρία της Πορτογαλικής επανάστασης. Οι πιο επαναστατικές εξελίξεις στην Πορτογαλία έγιναν κάθε φορά που τσακίζονταν μια άποια βίαιη άντεπανάστασης. Φυσικά το σημερινό ισοζύγιο στην Πορτογαλία δεν είναι τόσο ευνοϊκό για την εργατική τάξη όσο το 74 και το 75. Όμως ακόμα δεν έχει χαθεί το παιχνίδι. Η οικονομία είναι ουσιαστικά άκμα εθνικοποιημένη, τα χτήματα των τσιφλικάδων βρίσκονται ακόμα στα χέρια των άγροτών. Άκόμα και το σύνταγμα της Πορτογαλίας κατοχυρώνει την σοσιαλιστική πορεία. Όλα αυτά είναι

κέρδη που δεν μπορούν να φαιρευθούν, από την εργατική τάξη χωρίς βίαιη σύγκρουση.

Τά εγκληματικά λάθη των Σοσιαλιστών και των Κομμουνιστών στην περίοδο της επανάστασης στέφησαν από τον Πορτογαλικό λαό μια άκαίμακτη κατάληψη της εξουσίας. Σήμερα ίσως χρειαστούν πολύ σκληρότεροι άγώνες, για τους οποίους οι μάζες είναι έτοιμες. Αυτό που χρειάζεται είναι η οργάνωση και η καθοδήγησή τους από τα εργατικά κόμματα. Δεν είναι άργα για τους Σοσιαλιστές και τους Κομμουνιστές να πάρουν τις θαρραλές πρωτοβουλίες για να αποφευχθεί η τελική επικράτηση της άντεπανάστασης. Θα ήταν χτύπημα για το εργατικό κίνημα ο δόλκνηρη την Εύρώπη αν δειλιάσουν μπροστά στις εύθινες τους.

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

ΤΟ ΣΟΦΙΣΜΑ

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ της Ελλάδας κ. Καραμανλής δήλωσε την περασμένη εβδομάδα ότι η Κύπρος δεν χρειάζεται λύσεις δεξιές ή άριστερες αλλά λύσεις έθνικές.

Αυτή η δήλωση μου θυμίζει λιγάκι το σόφισμα του Χαλίφη Όμάρ που μαθαίναμε στο γυμνάσιο, μόνο που ο κ. Καραμανλής δεν συμπλήρωσε το δικό του σόφισμα και έπειδή τά μισά σοφίσματα δεν μου άρέσουν το συμπληρώνω.

«Η Κύπρος δεν χρειάζεται λύσεις δεξιές ή άριστερες αλλά λύσεις έθνικές, έπειδή όμως καμιά άριστερή λύση δεν είναι έθνική η Κύπρος χρειάζεται όπωσδήποτε λύσεις δεξιές».

Ίσως αυτό να ήθελε να πει ο κ. Καραμανλής αλλά δεν το συμπλήρωσε για εύνοητους λόγους.

Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΕΠΕΙΔΗ δεν υπάρχει κανένας που να μην διαφωνεί με την δήλωση του πρωθυπουργού της Ελλάδας, έτσι όπως την διατύπωσε μισή, ο καθένας την έρμηνεύει όπως θέλει και είμαστε όλοι ευχαριστημένοι.

ΠΡΟΕΚΚΛΟΓΙΚΑ

Ο κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ δεν κατέχεται τελικά στις εκλογές σαν υποψήφιος πρόεδρος. Το ΠΑΔΗΚ και η ΠΕΚ δίνουν την υποστήριξη τους στον κ. Κυπριανού. Δεν είμαι σε θέση να γνωρίζω πόσο ώριμα σκέφτηκε ο κ. Τάσος πριν καταλήξει σ' αυτή την θαρσύναντη άπόφαση ή αν «πιέστηκε» για να αποφασίσει το έρώτημα όμως παραμένει ένας: Και τώρα τι θα απογίνουμε χωρίς τον Τάσο υποψήφιο;».

ΚΑΙ Ο ΧΑΛΙΦΗΣ ΟΜΑΡ

ΠΑΡΑΘΕΤΩ το σόφισμα του Χαλίφη Όμάρ για όσους τυχόν δεν το γνωρίζουν.

«Όταν ο Χαλίφης Όμάρ κατέλαβε την Άλεξάνδρεια κάμποσα χρόνια μετά Χριστόν, βρέθηκε μπροστά στην τεράστια βιβλιοθήκη της πόλης και μπροστά σ' ένα τεράστιο δίλημμα: να καταστρέψει ή όχι τά βιβλία της Άλεξανδρινής βιβλιοθήκης;

Τελικά άποφάσισε την καταστροφή τους διατυπώνοντας τον πάρα κάτω συλλογισμό:

«Αν τά βιβλία της βιβλιοθήκης δεν συμφωνούν με το Κοράνι είναι επικίνδυνα, άρα πρέπει να καταστραφούν. Αν συμφωνούν με το Κοράνι είναι περιττά, άρα και πάλι πρέπει να καταστραφούν.

Τελικό συμπέρασμα, τά βιβλία της Άλεξανδρινής βιβλιοθήκης πρέπει να καταστραφούν. ΤΟ ΚΑΡΦΙ

**σοσιαλιστική
ΕΚΔΡΑΣΗ**

ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

ΕΝΩ ΟΙ ΔΙΑΒΟΥΛΕΥΣΕΙΣ και το παρασκήνιο συνεχίζονται σχετικά με τις προεδρικές εκλογές του Φεβράρη κυκλοφορούν ολοένα και πιο έντονα οι φήμες για μαγείρεμα λύσης από το ΝΑΤΟ. Την ίδια στιγμή τα καθημερινά προβλήματα του Κυπριακού λαού αυξάνονται ενώ η οικονομία μπαίνει σε μια επικίνδυνη περίοδο. Η μόνη διέξοδος είναι μια θαρραλέα πορεία ριζικών οικονομικών μεταρρυθμίσεων που θα δώσουν την βάση για απαλλαγή από την ιμπεριαλιστική εξάρτηση για να γίνει δυνατή η αντιμετώπιση των ιμπεριαλιστικών εκβιασμών. Αυτό που θάπρεπε να κάμουν τα αριστερά κόμματα θάταν να διεκδικήσουν από μόνα τους την έξουσία για να εφαρμόσουν τα αναγκαία αυτά μέτρα. Συμμετοχή της δεξιάς στη συνεργασία σημαίνει κατ' ανάγκη εγκατάλειψη των μέτρων που θίγουν το κεφάλαιο όσο αναγκαία για τον άγωνα και νάνα. Μια κυβέρνηση ΑΚΕΛ - ΕΔΕΚ θα μπορούσε να ακολουθήσει μια σωστή πορεία. Αν όμως αυτό δεν γίνεται κατανοητό από μερικούς, τουλάχιστον οποιαδήποτε συνεργασία πρέπει να βασίζεται σ' ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα. Αλλοιώτικα θάνα φιάσκο σε βάρος της εργατικής τάξης, και του λαού γενικότερα.

ΟΙ ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗ ΤΟΥΡΚΙΑ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ του Έτζεβίτ στις δημοτικές εκλογές στην Τουρκία ενίαι αποτέλεσμα του αδιεξόδου στο οποίο όδηγήθηκε ο Τουρκικός καπιταλισμός. Παρ' όλη τη μαζική εξωτερική βοήθεια το σύστημα δεν είναι ικανό να αξιοποιήσει τις οικονομικές δυνατότητες της χώρας και όδηγείται καθημερινά στη χρεοκοπία. Η απάντηση των καπιταλιστών στη δυστυχία του Τουρκικού λαού είναι η μείωση του εξευτελιστικά χαμηλού βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων. Κάτι τέτοιο όμως δεν μπορεί να γίνει χωρίς λαϊκή αντίδραση. Ο Ντεμιρέλ πήρε σαφή απάντηση από το λαό για τα «μέτρα λιτότητας» που προσπάθησε να επιβάλει. Ίσως η κρίση να θρει προσωρινά τη λύση της μέσα από ένα συνασπισμό Ντεμιρέλ - Έτζεβίτ. Όμως αυτό θα σημάνει και την αρχή της κατάρρευσης του κύρους του κόμματος του Έτζεβίτ μέσα στις εργατικές μαζες. Το εργατικό κίνημα θ' αρχίσει να παίζει ανεξάρτητα το ρόλο του μέσα από τις δικές του οργανώσεις: τις συντεχνίες και τα εργατικά κόμματα.

Ο ΦΟΝΟΣ ΣΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ

ΑΛΛΟ ένα τραγικό γεγονός - επιβεβαίωση της κοινότητας των προβλημάτων είναι ο φόνος ενός Τουρκοκύπριου φοιτητή στην Κωνσταντινούπολη από την φασιστική οργάνωση των «Γκρίζων Λύκων». Κάθε προοδευτικό στοιχείο πρέπει να εξοντωθεί γιατί αποτελεί κίνδυνο για την άρχουσα τάξη. Όμως ο ίδιος φόνος δείχνει υπατόχρονα και το βάθος της κρίσης της Τουρκικής κοινωνίας. Γιατί αν η Τουρκική άρχουσα τάξη κρατιόταν σταθερά στα πόδια της δεν θάχε την ανάγκη να εξοντώσει κάθε ελεύθερο άνθρωπο. Η μεγάλη λαϊκή παρουσία στην κηδεία του φοιτητή δείχνει ακόμα πως οι Τουρκοκύπριοι συνειδητοποιούν ολοένα και περισσότερο την απάτη του σωδινισμού και αρχίζουν ν' αντιδρούν στο σύστημα που την επιβάλλει. Το έδαφος είναι σήμερα περισσότερο παρά ποτέ εύφορο για μια συνεργασία των σοσιαλιστικών δυνάμεων των Τουρκοκυπρίων και των Έλληνοκυπρίων για μια ανεξάρτητη σοσιαλιστική Κύπρο. Ένα τέτοιο μέτωπο μπορεί ακόμα να συνδέσει τον άγωνα του με τις δυνάμεις της αλλαγής στην Τουρκία και την Ελλάδα.

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ

ΕΝΑ από τα αιτήματα των Τουρκοκυπρίων δασκάλων στην τελευταία τους διαμαρτυρία για την εξεθλίωσή τους κάτω από τη διοίκηση του Ντεκτάς ήταν η απαίτησή τους να πληρώνονται σε Κυπριακό νόμισμα αντί σε Τουρκικό. Θάταν ασφαλώς ευσεβοποιήσιμος να συμπεράνουμε απ' αυτό ότι αυτόματα μετατρέπονται σε φανατικούς υποστηρικτές του Κυπριακού κράτους. Όμως το γεγονός είναι σημαντικό γιατί δείχνει μια πραγματικότητα: πίσω από την επίφαση του διχασμού υπάρχει κάτι που ενώνει τους Έλληνοκύπριους με τους Τουρκοκύπριους εργαζόμενους. Κι αυτό είναι τα καθημερινά ανθρώπινα προβλήματα και οι αγώνες για την επίλυσή τους. Όσο και να όργιάσει η αντιδραστική προπαγάνδα αυτά τα προβλήματα είναι κοινά και αυτός ο αγώνας ενώνει. Γιατί είναι αγώνας ενάντια στην εκμετάλλευση που καμμία σχέση δεν έχει με φυλές και θρησκείες.

**ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΤΟΥ ΣΑΝΤΑΤ
ΣΤΗ ΜΕΘΟΔΕΥΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ**

Στις τελευταίες δύο εβδομάδες έχουν επεκταθεί πολύ οι κινήσεις γύρω από το Μεσανατολικό. Έγινε στην Τρίπολη διάσκεψη κρατών και οργανώσεων που αντιτίθενται στις ενέργειες του προέδρου Σαντάτ και της επίσκεψής του στο Ισραήλ. Ο Σαντάτ έχει καλέσει παρόμοια διάσκεψη στο Κάιρο κρατών και οργανώσεων που τον υποστηρίζουν, για αυτή την εβδομάδα. Έν τῷ μεταξύ ο Υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ κ. Βάνς συνεχίζει την περιόδεία του στη Μέση Ανατολή και έχει επισκεφθεί την Ιερουσαλήμ. Ο πρόεδρος Κάρτερ σε δηλώσεις του εξήγησε πως σκοπός της Αμερικανικής είναι να πεισθούν και άλλες Αραβικές χώρες να υποστηρίξουν τον Σαντάτ. Απευθύνθη ειδικά στην Συρία, Λίβανον και Σαουδική Αραβία. Μόνο εάν και αυτές οι χώρες δώσουν την υποστήριξή τους μπορεί να είναι πιθανή μία λύση, που θα περιόριζε τον Πα-

χει δώσει η Αμερικανική βοήθεια και συμπαράσταση. Στην Διάσκεψη που έχει καλέσει ο Σαντάτ μπορεί να είναι σύγουρος για την υποστήριξη της Ιορδανίας και της Σαουδικής Αραβίας. Ο βασιλιάς Χουσεϊν ήδη έχει επισκεφθεί τον Σαντάτ και ενεργεί πρακτικώς για να καλέσει και άλλη συμπάρασταση. Επίσης η Σαουδική Αραβία με την τεράστια της επιρροή στον Αραβικό κόσμο κάνει παρόμοια. Στην Διάσκεψη η Αίγυπτος έχει καλέσει μόνο μη μέλη της Ο.Α.Π. Παλαιστίνιους από την Δυτική Όχθη, και καθημερινά κάνει επιθέσεις εναντίον της Ο.Α.Π. Σκοπός του Σαντάτ είναι να κάνει την προεργασία μιας συμφωνίας, βασικά μεταξύ της Αιγύπτου, Ιορδανίας και Ισραήλ (θα λάθουν μέρος και Ισραηλίτες) στην Διάσκεψη που μετά θα επικηρυχθεί από άλλη Διάσκεψη που θα καλέσει στην Γενεύη κάτω από την αιγίδα των Ην. Έ-

παραγωγής που πιθανόν να υπήρχε μετά το 1952 με το Νασερικό καθεστώς. Συνηθισμένο φαινόμενο στην Αίγυπτο είναι σήμερα, ιδιωτικές επιχειρήσεις μεγάλης κλίμακας που ανήκουν στους πρώ-

λαιστινιακό λαό σε ένα κρατίδιο στη Δυτική Όχθη και που θα του αφαιρούσε τις πιθανότητες για συμπάρασταση από τους λαούς του Αραβικού κόσμου. Δεν φαίνεται όμως πως ο Σαντάτ θα καταφέρει σ' το στάδιο να τραβήξει υποστήριξη από αυτές τις χώρες που λάβαν μέρος στην Διάσκεψη της Τρίπολης. Η Λιβύη, Αλγερία, Ιράκ και Συρία, οι πιο σημαντικές χώρες που λάβαν μέρος στην διάσκεψη της Τρίπολης, έχουν τώρα κλείσει τις πρεσβείες τους στο Κάιρο και έχουν διακόψει διπλωματικές σχέσεις με την Αίγυπτο. Ο Σαντάτ επίσης διατάζει την Ρωσική πρεσβεία στην Αίγυπτο και τις πρεσβείες άλλων κομμουνιστικών χωρών να παύσουν εργασίες, αλλά δεν έχει διώξει το προσωπικό τους όπως με τις άλλες Αραβικές πρεσβείες. Αυτό το επεισόδιο με τη Σοβιετική Ένωση αποδεικνύει μία και καλά το θάρρος που του έ-

θών. Ξέρει όμως πολύ καλά πως για να απομονώσει την Ο.Α.Π. χρειάζεται υποστήριξη από άλλες Αραβικές χώρες. Στο εσωτερικό του μέτωπο, ο Σαντάτ επίσης αντιμετωπίζει δυσκολίες και οι ενέργειές του δεν είναι άσχετες με την εσωτερική κατάσταση της χώρας του. Η Αιγυπτιακή αστική τάξη έλπίζει με μια ειρήνη με το Ισραήλ, α) να καθυστερήσει το λαό που μετά από 30 χρόνια πόλεμο και κάτω από άθλιες οικονομικές συνθήκες, άρχισε αθόρυχτα πλέον να ξεσκάει (π.χ. στις αναταραχές πριν ένα χρόνο για τις τιμές τροφίμων), και β) να δημιουργήσει το σωστό πνεύμα που θα ενθάρρυνε ξένες επενδύσεις, και ευκαιρίες για περαιτέρω εμπλουτισμό της. Η «νέα οικονομική πολιτική της ανοιχτής πόρτας», ή «Ινφταχ» που ακολουθεί η Αιγυπτιακή κυβέρνηση έχει σκοπό την κατάρρευση κάθε μορφής σοσιαλιστικής

ην στρατιωτικούς διευθυντές των. Όλα τέχνη των περιορισμένων, αλλά σχετικά προοδευτικών μεταρρυθμίσεων που έκανε η Νασερική επανάσταση έχουν σήμερα εξαφανισθεί και μελέτες και στοιχεία για την κοινωνικοοικονομική κατάσταση της Αιγύπτου δεκνύουν πως η ανισότητα είναι σήμερα χειρότερη και από τα χρόνια του Φαρούκ. Η Αίγυπτος και το Ισραήλ προσπαθούν μία και καλά να κλείσουν το πρόβλημα της Μέσης Ανατολής βοηθούμενοι από τον κηδεμόνα τους την Αμερική. Κτύπησαν τους Παλαιστίνιους στρατιωτικούς και τώρα προσπαθούν να τους απομονώσουν και πολιτικά. Αυτό, δεν μπορεί να πετύχει η παλαιστινιακή επανάσταση δεν είναι μόνο μια εθνική επανάσταση των Παλαιστίνιων. Έχει επεκταθεί σε όλες τις χώρες του Αραβικού κόσμου τώρα και δεν μπορούν πλέον να την σταματήσουν.

ΚΙΝΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ

Του Σάββα Παύλου

«Τα γεγονότα μας υπενθυμίζουν σε κάθε θήμα-δοτι δέν βασιλεύουμε πάνω στη φύση, όπως κάποιος που θα θρυσκόταν έξω απ' αυτήν, καταχτητής που βασιλεύει πάνω σ' ένα ξένο λαό, αλλά ότι της ανήκουμε με τη σάρκα μας, το αίμα μας και το μυαλό μας..»

Σε σχέση με τη φύση, όπως και σε σχέση με την κοινωνία, δέν υπολογίζουν βασικά, στο σημερινό παραγωγικό σύστημα, παρά μόνο το πιο θραυχτρόθεομο και χειροπιαστό αποτέλεσμα. Κι' ύστερα άπορούν ακόμα γιατί, οι πράξεις που άποσκοπούν σ' αυτό το άμεσο αποτέλεσμα έχουν μακροπρόθεσμες συνέπειες τελείως διαφορετικές και συχνά διαμετρικά αντίθετες.

Φ. Ένγκελς «Διαλεκτική της Φύσης»

ΓΕΩΡΓΟΠΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ, ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ, ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Από όλες τις χώρες της γής φτάνουν τα μηνύματα της οικολογικής καταστροφής, της μόλυνσης δηλαδή του φυσικού περιβάλλοντος, της διατάραξης της Ισορροπίας της φύσης. Τά άμεσα

αποτελέσματα του όσον το δυνατό περισσότερο κέρδους που επιδιώκει και επιδιώκει το σημερινό παραγωγικό σύστημα του καπιταλισμού, μακροπρόθεσμα έφερε πραγματικές καταστροφές στο φυσικό περιβάλλον. Και θα φέρει χειρότερες στο μέλλον. Τό να πούμε όμως ότι φταίει ο καπιταλισμός γι'

αυτό τό θέμα όπως και για όλα τά άλλα (ρατσισμός, καταπίεση της γυναίκας, αλλοτρίωση, σημερινά άγχη, προβλήματα, κ.λπ.), και ότι τό θέμα θα λυθεί με τη σοσιαλιστική επανάσταση, καταντά μεταφυσική άν δέν άναλύσουμε συγκεκριμένα πώς δημιουργείται τό πρόβλημα της μόλυνσης του περιβάλλοντος στον καπιταλισμό καθώς και τις συγκεκριμένες θέσεις για λύση του προβλήματος.

ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΣΤΟ ΑΜΕΣΟ ΜΕΛΛΟΝ

Οι διαμαρτυρίες για την ρύπανση της φύσης από τη βιομηχανία τις τελευταίες δεκαετίες αξιόθρημα σηματοδοτούν. Άκούμε τό θέμα να αναφέρεται από τά προγράμματα των τηλεοράσεων και των ραδιοφώνων στις εφημερίδες και τά περιοδικά. Στην Ελλάδα στις εκλογές του 1977, όλα τά προεκλογικά προγράμματα των κομμάτων άριστερών και δεξιών είχαν προ-

τάσεις για την προστασία του περιβάλλοντος. Τό 1970 ο Νίξον κήρυξε εβδομάδα προστασίας του περιβάλλοντος (ταυτόχρονα προαλοόσε την καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος του Βιετνάμ με χημικά προϊόντα). Οι επιστήμονες και άλλοι ειδικοί προειδοποιούν για τους κινδύνους που θα είναι καταστροφικοί στο άμεσο μέλλον.

Τά ειδησεογραφικά πρακτορεία μεταδίδουν κάθε μέρα τις ειδήσεις απ' όλο τό κόσμο σχετικά με τη μόλυνση του περιβάλλοντος.

Για τό Τόκιο όπου οι τροχονόμοι χρειάζονται κάθε μία ώρα να πηγαίνουν σε ειδικούς θαλάμους με μπουκαλές όξυγόνο για να αναπνεύσουν και να άποτοξινωθούν από τά καυσαέρια που πνίγουν την πόλη. Για τό Σαόότο της Ιταλίας που ή διαφυγή ενός δηλητηριώδους νέφους από ένα εργοστάσιο ανάγκασε τους κατοίκους να άπομακρυνθούν, για τό σμόργ και τη βιομηχανική άμύλη που κατακάθεται στις μεγαλουπόλεις —

πέρσει για πρώτη φορά και στην Άθήνα — και προκαλεί επιπλοκές και θανάτους στους γέροντες και τους καρδιοπαθείς, για την μόλυνση των ποταμιών, των λιμνών και των θαλασσών από τά έντομοκτόνα, τά χημικά φάρμακα, τά άπόβλητα των εργοστασίων, για τη συσσώρευση των σκουπιδιών, για την καταστροφή διαφόρων ζωικών ειδών — σε πολλές λίμνες και ποτάμια δέν υπάρχει κανένα έγγος ζωής, όλα τά είδη ψαριών έχουν σκοτωθεί από την μόλυνση.

Για τους κινδύνους από την ραδιενέργεια και τις επιπτώσεις της στις κλιματολογικές συνθήκες, από τις πυρηνικές δοκιμές και τους πυρηνικούς αντιδραστήρες για την καταστροφή του τρόπου ζωής του σημερινού ανθρώπου από την επέχταση των πόλεων σε τεράστιες αστικές ζώνες, από την οικολογική καρδοσοπία, από άξαναίμενες εντάσεις που άπειλούνται στο συνωστισμό, στο θόρυβο και τη μακινή διαβίωση.

Ταυτόχρονα γίνονται οι πιο άπαισιόδοξες προλέψεις

Ο ΕΚΦΟΒΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΥΠΑΡΧΟΥΣΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΔΟΜΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Μετά από όλα αυτά τά στοιχεία δέν μένει παρά δούμα δολοχικά τό όλο θέμα.

Για μάς ο εκφοβισμός του περιβάλλοντος είναι άμεσα συνδεδεμένος με τον εκφοβισμό της υπάρχουσας κοινωνικής δομής. Η τύχη του περιβάλλοντος είναι δεμένη με την πολιτική οικονομία.

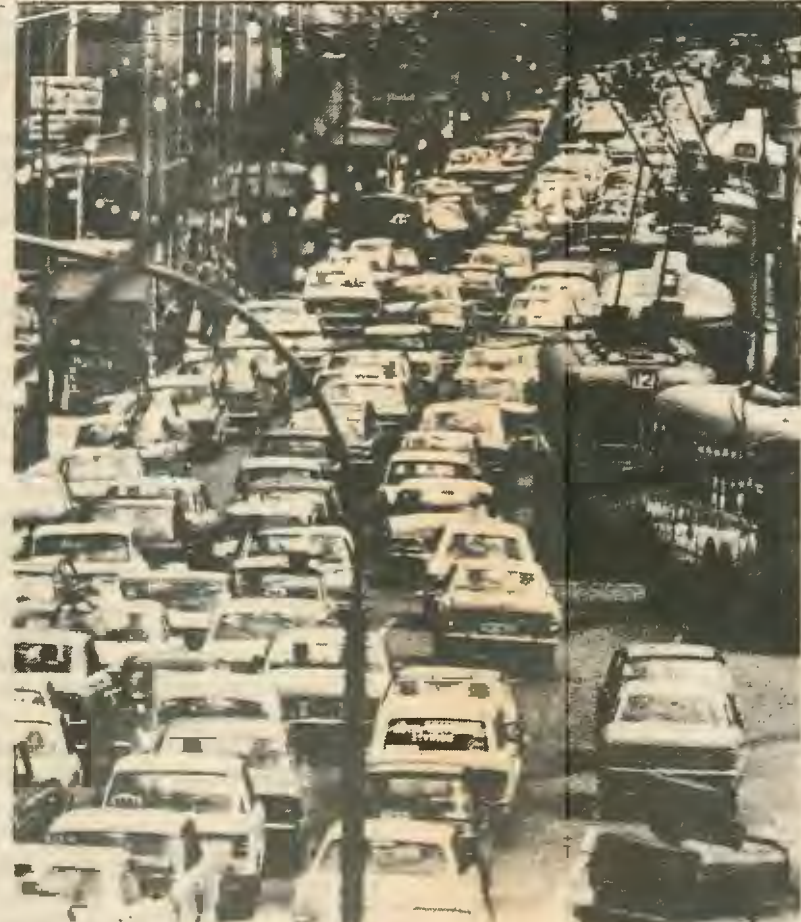
Οι άστροί και μεταφυσικοί οικολόγοι δίδασκουν ότι εδύονται ή τεχνολογία και ή πληθυσμιακή αύξηση θέλουν να άπογυμνάσουν τό θέμα της μόλυνσης από τό εκρηκτικό κοινωνικό της περιεχόμενο. Όμως ή μόλυνση του περιβάλλοντος δέν γίνεται από την αύξηση του πληθυσμού της Γης, της Ιάδας ή της Μπάργλα Ντές που είναι από τις πιο πυκνοκατοικημένες περιοχές της γής αλλά από την αύξηση της παραγωγής στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Η κατανάλωση για την κατανάλωση, ή παραγωγή δηλαδή άχρηστων άντικειμένων που πρωτοδόνται στην αγορά

τά πολύχρωμα χαρτιά και νάυλον περιτυλίγματα παίρνουν περισσότερο ρόλο για την διακίνηση ενός προϊόντος παρά ή ποιότητα και ή αξία χρήσης του. Η ποιότητα μετατρέπεται σε ποσότητα και ή μόλυνση του περιβάλ-

για την προστασία του περιβάλλοντος από την μόλυνση. Έτσι καταστρέφεται ή φύση για τά άμεσα συμφέροντα του καπιταλισμού.

Η ΜΟΛΥΝΣΗ ΑΓΚΑΛΙΑΖΕΙ

για τά αποθέματα πρώτων όλών. Οι στατιστικές μιλούν ότι με τό ρυθμό έξέρυξης και εκμετάλλευσης τους πολλές από τις πρώτες ύλες (κάρβουνο, πετρέλαιο, μέταλλα) θα εξαφανιστούν σε μερικά δεκαετίες. Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες αναπτύσσεται τό κίνημα προστασίας του περιβάλλοντος, τό πράσινο κίνημα όπως ονομάζεται.

Στη Γαλλία καταδειναι οι δημοτικές εκλογές με δική του πολιτική κίνηση και παίρνει άρκετό ποσοστό ψήφων. Ταυτόχρονα, δημιουργούνται δεκάδες κινήσεις, σύλλογοι ομάδες πρωτοδουλίας για την προστασία της φύσης από την μόλυνση και κυκλοφορούν δεκάδες εφημερίδες, περιοδικά και διδύλια γι' αυτό τό θέμα.

ΚΙΝΗΤΡΟ ΤΟ ΚΕΡΑΟΣ

Στο καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής λειτουργεί ή αξία ανταλλαγής και όχι ή αξία χρήσης. Ταυτόχρονα ή επένδυση του άμεσου και όσο τό δυνατό περισσότερο κέρδους. Χτίζονται δεκάδες καινούργια εργοστάσια για να παράγουν τό ίδιο προϊόν που υπάρχει στην αγορά, αλλά ζονται σάπλως την όνομασία και τον τρόπο παρουσίαισής του. Τό κοστίζει ή άπικέττα,

μετά από μία πλύση έγκυφάλου των άγοραστών από τη διαφήμιση είναι ένα στοιχείο της σημερινής καπιταλιστικής κοινωνίας που μολύνει τό περιβάλλον.

Άλλά εκείνο τό όποιο μολύνει τό περιβάλλον περισσότερο από όλα είναι τά άπόβλητα των εργοστασίων και άλλων βιομηχανικών μονάδων.

Αυτό μπορούσε να άποφευχθεί άν χρησιμοποιούνταν πρώτοι φίλτραρίματος και προσφύλαξης από τά άπόβλητα των εργοστασίων. Αυτό όμως θα σήμαινε περιορισμό των κερδών του καπιταλιστή, γιατί χρειάζονται λεφτά, μηχανές και προσωπικό

ΣΧΕΔΟΝ ΟΛΑ ΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΣΤΡΩΜΑΤΑ

Η μόλυνση άγκαλιάζει τους χώρους κατοικίας όλων σχεδόν των κοινωνικών τάξεων. Αυτό έξέρυγει και τη διόγκωση του κινήματος προστασίας του περιβάλλοντος στη σημερινή εποχή.

Μόλυνση του περιβάλλοντος όπως την γνωρίζουμε σήμερα υπήρχε από τις αρχές της βιομηχανικής επανάστασης. Σήμερα όμως υπάρχει ή γενίκευση της μόλυνσης.

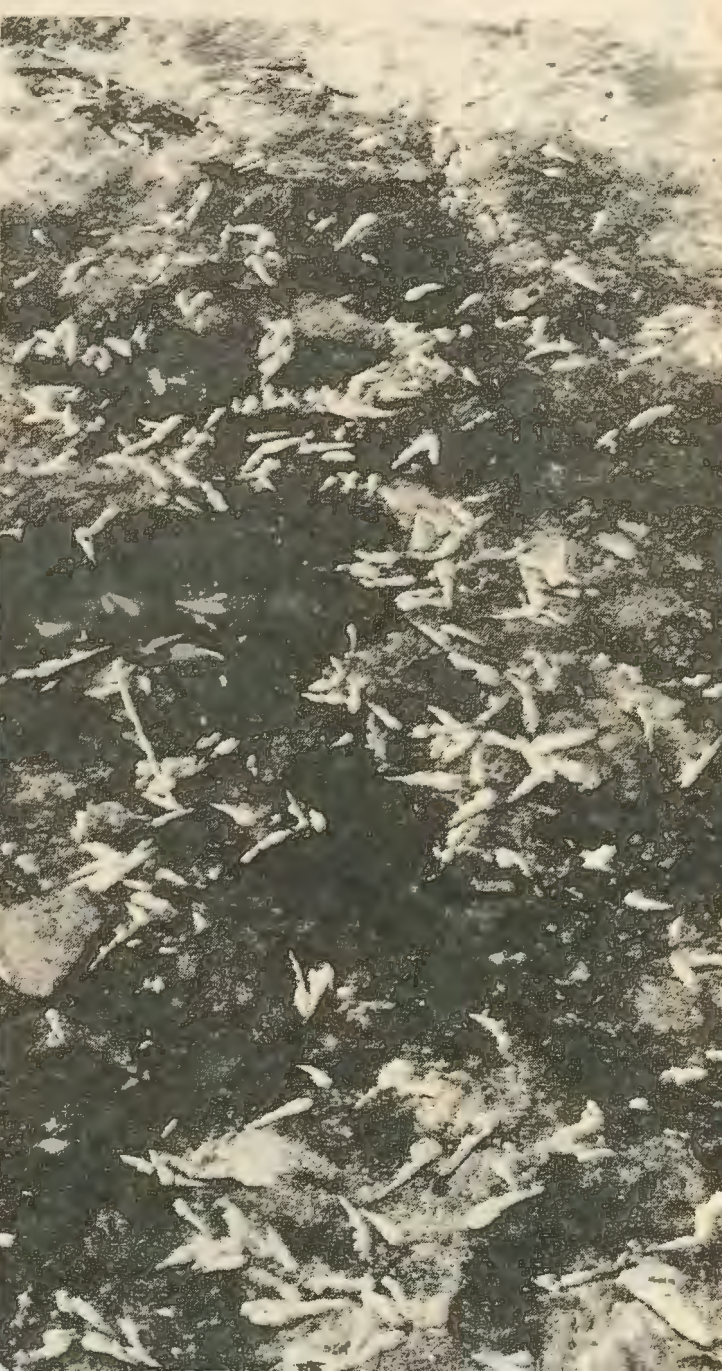
Σε άλλες συνθήκες περιβάλλοντος ζούσε ή εργατική τάξη από τις αρχές — με μολυσμένους άνθυγιεινούς τόπους στους τόπους δουλειάς

της (εργοστάσια, όρυχεία) και στους τόπους κατοικίας της δίπλα από τις βιομηχανικές περιοχές. Οι μικροαστικές, μεσοαστικές και άνώτερα στρώματα ζούσαν μακριά έξω από αυτό τό πρόβλημα. Στην έξελίξη του ο καπιταλισμός μολύνει με τη βιομηχανία του όλους τους χώρους. Σήμερα άκείνοι που μπορούν να ξεφύγουν είναι μεγάλοι κεφαλισκοκράτες με τά ταξίδια μακριά, με ιδιωτικές άκτές και νησιά, με οικιστικούς χώρους πολυτελείας, μακριά από τις βιομηχανικές περιοχές. Όμως ένα άδικο περιβάλλον στοιχίζει σήμερα άπτονομικά ποσά.

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΜΟΛΥΝΣΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ

Έτσι τό κίνημα ενάντια στη μόλυνση του περιβάλλοντος ξεκινά από τους μεσοαστικούς κύκλους άρσο ή εργατική τάξη κάτω από την φοβερή πίεση των προβλημάτων επιβίωσης άγωνίζεται κυρίως για θέματα που σχε-

αταμάτμα της μόλυνσης και εκμετάλλευσης και καταπίεσης της φύσης γίνεται με τον άγώνα για τό σωματικό άκματάλλευσης και καταπίεσης του ανθρώπου.

Νεκρά ψάρια

Στην επόμενη έκδοση θα υπάρχει και δεύτερο μέρος.

Η ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ ΚΑΙ Η ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Στό χώρο της άριστερας σ' ολόκληρο τον κόσμο ή έννοια της διαλεκτικής έχει κακοπάθει και παρεξηγηθεί σε τέτοιο βαθμό, που έχει ουσιαστικά καταντήσει να είναι κενή από οποιοδήποτε περιεχόμενο. Συχνά η μαρξιστική μέθοδος ανάλυσης καταντά στα χέρια διαφορών ήγετων της άριστερας να γίνεται ένας χυδαίος υλισμός, όπου το κάθε τι αντικρύζεται σαν άπλη άντανάκλαση των αντικειμενικών συνθηκών.

Έτσι ο όρος «αντικειμενικές συνθήκες» αντιμετωπίζεται σαν η εύκολη δικαιολόγηση κάθε πολιτικής και κάθε σφάλματος. Κλασσικό παράδειγμα εκχυδαϊσμένου υλισμού αποτελεί η προσέγγιση του Μπέρνσταϊν, που βλέποντας τις πολιτικές εξελίξεις σαν άμεσα και αυτόματα απότοκα της οικονομικής βάσης, έφτανε στο σημείο του ρεφορμισμού και του ιστορικού φαταλισμού. Η περίπτωση είναι γνωστή από την πολεμική που εξάσκησε ενάντια στον Μπέρνσταϊν ο Λένιν.

Βέβαια, υπάρχει και άλλη όψη του νομίσματος, ο ξέφρενος βολονταρισμός πολλών επαναστατών που ξεχνώντας ολόκληρα τα ιστορικά δεδομένα πιστεύουν πως μπορούν να επιφέρουν άμεσα αλλαγές με την άμεση και ριζική επέμβαση του πολιτικού φορέα. Η μέθοδος τούτη φωτίζεται άρκετά καλά από μερικούς εξωφρενισμούς της πολιτιστικής επανάστασης στην Κίνα. Για παράδειγμα, η έντολη του κόμ-

μουργήματα του ανθρώπου και επομένως ιστορικά τροποποιήσιμες από τον άνθρωπο. Από την άλλη η δράση χωρίς αναφορά στις συνθήκες ισχυριζόμαστε με ουτοπική προσέγγιση του θέματος.

Ξεκινώντας από τη θέση πως οι άνθρωποι φτιάχνουν την ιστορία μέσα σε δοσμένες αλλά τροποποιήσιμες συνθήκες καταλήγουμε πως ο φορέας της αλλαγής είναι το ανθρώπινο εκείνο στοιχείο που το κοινωνικό σύστημα — στην εποχή μας ο καταπιεστικός — καταδικάσει στην εκμετάλλευση. Μέσα από την αντίφαση του καπιταλισμού γεννιέται η τάξη των εργαζομένων που θα ανατρέψει το έλο οικοδόμημα. Η αντίφαση της κοινωνικοποίησης της εργασίας και της ιδιοποίησης του προϊόντος της εργασίας από λίγους δημιουργεί τις συνθήκες για την ανατροπή του συστήματος από την εργατική τάξη και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού. Η αλλαγή, όμως, δεν έρχεται αυτόματα: είναι

Οι φασίστες στο Προεδρικό.

τον τελειώνει με το συμβόσμο των συμφωνιών Ζυρίχης — Λονδίνου, με τους διαχωριστικούς τους προανατολισμούς και με τις πρόνοιές τους για εγγυήτριες δυνάμεις, το δέσμο δηλαδή της Κύπρου στο υπερραλιστικό άρμα.

Έτσι οι άνθρωποι δημιουργησαν μέσα σε κείνες τις δοσμένες συνθήκες το Κυπριακό κράτος όπως το ξέρουμε. Οι συγκεκριμένοι άνθρωποι ήταν ή αντίδραση, που κατάφερε να ενώσει πλατειά λαϊκά στρώματα γύρω από μια εθνικιστική πλατφόρμα, και το ΑΚΕΛ με μια μεγάλη μερίδα της εργατικής τάξης που άδρακτοποιήθηκε από την ήγρεσία του κόμματος.

1960—1974: Η περίοδος της πλατειάς ενόπτιας και το φετίχ των αντικειμενικών συνθηκών.

Μετά το 1960 το μοτίβο έλλαξε. Η ύπαρξη του Κυπριακού κράτους και ο επικράμνος κίνδυνος της διχοτόμησης και της υπερραλιστικής επιδραμής, κρίθηκε πως άπαιτούσε πλατειά συνεργασία που έφτανε μέχρι το Ένιαίο Κόμμα του Κληρίδη. Σκοπός της πολιτικής τούτης ήταν για τη άριστερά το χτίσιμο ενός πλατειού μετώπου κάτω από την ήγρεσία της δεξιάς για να αποφευχθεί η διχοτόμηση. Έτσι η άριστερά περιόρισε τις αξιώσεις της στο μίνιμουμ. (Στόν τομέα των οικονομικών αιτημάτων η εύθραστη οικονομική ανάπτυξη υποβόήθηκε με τέτοια πολιτική).

Όταν η υπερραλιστική επίθεση έγινε περισσότερο βραχτός κίνδυνος με την άνοδο της χούντας στην Ελλάδα, η πολιτική τούτη της ενότητας, που ισχυριζόμαστε με άποχή από τα διαδραματιζόμενα γεγονότα, συνέχισε να ακολουθείται: με την ίδια συνέπεια από το ΑΚΕΛ, που περιόριστηκε σε προειδοποιήσεις και συμβουλές προς την κυβέρνηση, που φυσικά δεν γίνονταν δεχτές. Από την άλλη η χούν-

τα υποβόήθηκε την οργάνωση φασιστικών πυρήνων στην Κύπρο και κατεύθυνε την πορεία της καταστροφής. Ο φασισμός αντρώθηκε και άρχισε το 1971 την ένοπλη δράση με τη κάθοδο του Γρίβα στην Κύπρο.

Η ΕΔΕΚ με τις τότε μικρές της δυνάμεις, πολέμησε το φασισμό και με το ξέσπασμα του πραξικοπήματος κατεύθυνε την αντίσταση. Το πραξικόπημα όμως πέρασε και επακολούθησε η εισβολή ακριβώς γιατί το πραξικόπημα δεν αντιμετωπίστηκε έγκαιρα και με τη σωστή έμφραση από τις προοδευτικές δυνάμεις σαν σύνολο.

Εκείνο που έχει σημασία είναι πως αφήθηκαν να δημιουργηθούν εκείνες οι συνθήκες που επέτρεψαν στο πραξικόπημα να επικρατήσει. Άλλα η συγκεκριμένη ιστορική περίοδος που σχηματικά εξετάζουμε μπορεί να ιδωθεί και από μιά άλλη σκοπιά.

Για χρόνια ακολουθόταν με μεγάλη επιμονή και συνέπεια μια πολιτική άνευ όρων συνεργασίας, με αντικειμενικό σκοπό την άποτροπή της διχοτόμησης. Η εισβολή, όμως, και η γτε φάντο διχοτόμηση έχει γίνει. Φυσικά κάποιος δεν μπορεί να ισχυριστεί πως εκείνη η συγκεκριμένη πολιτική ήταν στην ολότητα της σωστή γιατί ακριβώς δεν πέτυχε το σκοπό της. Κι' αφού απέτυχε μάλιστα στον κύριο στόχο της, κάποιος θα πρέπει φυσιολογικά να είναι προδιατεθειμένος για μια ολοκληρωτική επανεξέταση και αναθεώρηση εκείνης της συγκεκριμένης πολιτικής. Γιατί δεν μπορούμε να πούμε πως οι αντικειμενικές συνθήκες μας υποχρέωναν να κάνουμε κάτι ή να μην κάνουμε κάτι που μας οδήγησε στην καταστροφή. σ' εκείνο δηλαδή το αποτέλεσμα που προσπαθούσαμε να άποτρέψουμε.

Μιά τέτοια προσέγγιση θα μας οδήγούσε στο μηχανιστικό υλισμό, που δεν μπορεί να δει την αλληλοεξάρτηση του υποκειμενικού στοιχείου με τις

αντικειμενικές συνθήκες. Η μη έγκαιρη, μαζική και οργανωμένη αντίσταση στο φασισμό, δικαιολογόταν με το φόβο πως μια τέτοια στάση θα έφερε το πραξικόπημα. Άλλα με τούτο ακριβώς το τρόπο διευκολύνθηκε το πέρασμα του πραξικοπήματος. Η λατρεία και η υποταγή μπροστά στις «αντικειμενικές συνθήκες», η φειχοποίηση τούτων των συνθηκών, που η άριστερά σε κάποιου τουλάχιστο βαθμό δημιούργησε, έφερε νέες καταστάσεις, που τώρα άποτελούν τις νέες αντικειμενικές συνθήκες.

Μπορεί να προβληθεί το επιχείρημα, με βάση την πιδ πάνω ανάλυση πως ούτε η ΕΔΕΚ, που άκολούθησε πιδ συνεδητή και δυναμική αντιφασιστική πολιτική άποτρέψε το πραξικόπημα. Η άπάντηση όμως είναι απλή: Πρώτα, η ΕΔΕΚ δεν ήταν πριν το πραξικόπημα ο μαζικός εκείνος φορέας που θα μπορούσε να πετύχει κάτι τέτοιο. Άλλα η κατεύθυνσή της ήταν σωστή, αν μη τι άλλο, γιατί επιβεβαιώθηκε από τα γεγονότα: Άνέβασε με τη δράση τη συνείδηση των μαζών, που μεγάλη μερίδα τους συπειρώθηκε γύρω της, για να αντισταθεί στη μεταπραξικοπηματική κυβέρνηση και προσωρινά, τουλάχιστο, να άποτρέψει την υλοποίηση των υπερραλιστικών σχεδίων ανανεώνοντας τις προθέσεις για να οργανωθεί ένας συνεπής αντιμπερραλιστικός αγώνας. Άντίθετα, και μιά από την πλευρά της ΕΔΕΚ συνεργασία με το Ένιαίο Κόμμα του Κληρίδη, από δέος προς τις «αντικειμενικές συνθήκες» θα έλεινε και την τελευταία διέξοδο για έναλλακτική πορεία. Και τούτη είναι ακριβώς η προσφορά της ΕΔΕΚ, που παρ' όλες τις μικρές της δυνάμεις κατάφερε να κρατήσει με τη δράση της μια διέξοδο ανοιχτή προς την όποια να μπορεί να προσβλέπει ο λαός.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η ιστολογία της αδράνειας.

Οι εισβολείς.

ματος για άμεση δημιουργία μικρών μονάδων (όπως οι «φούρνοι τσέπης» όπως ονομάστηκαν τα λιλιπούτεια χαλυβουργεία που έφτιαξαν οι χωρικοί), οδήγησε σε βαρεία πλήγματα της κινέζικης οικονομίας και στην άποτυχία του πειράματος.

Ο Μάρξ τοποθέτησε το θέμα με το γνωστό εκείνο άπόφθεγμα «οι άνθρωποι κάνουν την ίδια τους την ιστορία, τη δημιουργούν όμως όχι όπως τους άρέσει, όχι μέσα σε συνθήκες που οι ίδιοι διαλέγουν, αλλά μέσα σε συνθήκες που άπάρχουν άμεσα, που είναι δοσμένες και κληροδοτήθηκαν από το παρελθόν». Η διαλεκτική, λοιπόν, μέθοδος άπαιτεί τη σωστή θεώρηση των αλληλοεξάρτησεων άνάμεσα στις αντικειμενικές συνθήκες και τον υποκειμενικό παράγοντα. Γιατί οι αντικειμενικές συνθήκες δεν είναι μεταφυσικά «δεδωμένα» — άόθνη και άμετάβλητα — άλλα ιστορικά δη-

αποτέλεσμα της συνεδητής επέμβασης της εργατικής τάξης.

Ο αγώνας του 55—59 και οι αντικειμενικές συνθήκες.

Ο άπελευθερωτικός αγώνας του 1955—1959 στην Κύπρο έγινε, ως γνωστό, κάτω από την καθοδήγηση της άπίας και της έλληνικής αντίδρασης. Η κατάληξη του αγώνα είναι γνωστή. Το κόμμα της εργατικής τάξης, το ΑΚΕΛ, θεώρησε τον αγώνα λαθασμένο και, αφού άρχικά τον άποκήρυξε, έμεινε ουσιαστικά παθητικός θεατής άπέναντι στο τι διαδραματιζόταν.

Η στάση του ΑΚΕΛ δικαιολογήθηκε από το ότι οι αντικειμενικές συνθήκες δεν επέτρεπαν την διεξαγωγή του αγώνα. Όμως, ο αγώνας έγινε, ήταν μια πραγματικότητα και η μη επέμβαση στα γεγονότα επέτρεψε στην αντίδραση να τον καθοδηγήσει και να

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΩΣΤΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Στό προηγούμενο μας άρθρο προσπαθήσαμε και αποδείξαμε την σημασία που έχει η σύνδεση της συνδικαλικής οργάνωσης με τον βιομηχανικό χώρο ή τον χώρο παραγωγής.

Στό σημερινό μας άρθρο θα προσπαθήσουμε να αναλύσουμε τρόπους και μεθόδους οργάνωσης του βιομηχανικού χώρου σαν πιο σημαντικό χώρο που έχει άμεση σχέση με την εργατική τάξη και τα συμφέροντά της.

Εφ' όσον ο αντικειμενικός στόχος της εργατικής είναι η εξάσκηση πλήρους ελέγχου πάνω στα μέσα παραγωγής τότε μεγάλης λουπόν σημασίας είναι η οργάνωση των εργατών μέσα στο χώρο αυτό. Για να γίνει όμως σωστή οργάνωση των εργατών πιστεύουμε ότι πρώτα και πάνω απ' όλα πρέπει να ξεκαθαριστή αυ-

τό ο σκοπός πέρα για πέρα. Σε δεύτερο στάδιο θα πρέπει να αναλυθούν οι συνθήκες που επικρατούν μέσα στο χώρο παραγωγής. Με λίγα λόγια να γίνει μια πλήρης ανάλυση όλων των ιδιομορφιών του χώρου καθώς επίσης και των θετικών και αρνητικών στοιχείων που υπάρχουν. Στην συνέχεια πρέπει να γίνει σύνδε-

ση των συνθηκών που επικρατούν στο χώρο παραγωγής με τον χώρο της αγοράς. Επίσης το όλο θέμα πρέπει να ιδωθεί και από μια άλλη σκοπιά. Από την σκοπιά της πολιτικής κατάστασης δηλ. του συστήματος, των διασυνδέσεων του συστήματος με την διεθνή αγορά και τα διεθνή μονοπώλια.

Αυτή η ανάλυση θα μας βοηθήσει να δούμε την εξάρτησή μας από τα ξένα μονοπώλια και επίσης θα μας δώσει στοιχεία για τον αγώνα των εργατών σ' άλλες χώρες ενάντια σ' αυτά τα μονοπώλια.

Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

Στό χώρο παραγωγής οι

εργάτες πρέπει αφού οργανωθούν να εκλέξουν τα δικά τους συμβούλια ή τις δικές τους επιτροπές. Οι επιτροπές αυτές θα έχουν σοβαρά καθήκοντα να επιτελέσουν. Αφού σε κάθε βιομηχανική μονάδα υπάρχει εργατική επιτροπή, τότε μπαίνει το θέμα του συντονισμού της δράσης αυτών των επιτροπών. Σε μια τέτοια περίπτωση θα πρέπει να συγκληθεί μια πλατειά συνέλευση, που να εκλέξει συντονιστικό σώμα. Τα καθήκοντα του συντονιστικού σώματος θα πρέπει να είναι:

- α) Η συλλογή πληροφοριών γύρω από όλα τα εργατικά προβλήματα σε σχέση με την κυβερνητική πολιτική.

- β) Η ενημέρωση των εργατών.
- γ) Ο αγώνας.

Μόνο η σωστή οργάνωση του εργατικού χώρου και η ξεκάθαρη πολιτική γύρω από αυτό το θέμα θα οδηγήσει την εργατική τάξη στη νίκη.

Κλείνοντας αυτή τη σειρά των άρθρων θα θέλαμε να ακούσουμε και τις απόψεις όλων εκείνων που έχουν φυσικά διαβάσει τα άρθρα και που πραγματικά θέλουν να συμβάλουν στην ανάπτυξη του εργατικού κινήματος. Γι' αυτό δεχόμαστε επιστολές ή άλλου είδους συνεργασία υπό τύπο μελέτης ή ελεύθερης γνώμης.

K. A.

Μια επιστολή Η ΚΑΠΗΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΑΠΟ ΤΗ ΔΕΞΙΑ

Σύντροφοι,

Στην Σ.Ε. υπ αριθμόν 30, σε ανακοίνωση της ΠΕΟΝ, και της Νεολαίας του ΔΗ.ΣΥ., για το Πολυτεχνείο αναφέρεται ότι κλείνουν εύλαβικά το γόνυ, και με συγκλονισμών ψυχής, για καλοχημένα νάματα και διάφορα άλλα. Εκ μέρους τους, αυτές οι οργανώσεις, ή κόμματα δεν έχουν κανένα δικαίωμα να αναφέρονται στην εξέγερση του Ελληνικού φοιτητικού κινήματος, που άρχισε από το Πολυτεχνείο και σε δύο μέρες το αγκάλιασαν όλοι οι επαναστατημένοι Έλληνες, ενάντια στην στρατιωτική χούντα, τα ξένα και ντόπια μονοπώλια της οικονομικής εκμετάλλευσης. Δεν ήθελαν οι Έλληνες μόνον ένα δημοκρατικό διαδικασίον αλλά, εξαφάνισαν της χούντας των αμερικάνικων βάσεων του ΝΑΤΟ και των κάθε λογής εκμεταλευτών. Ήθελαν να αντικατασταθεί η διορισμένη ηγεσία του ΓΣΕΕ από καινούργια εκλεγμένη από τους εργάτες διοίκηση 20% για την παιδεία, αύξηση 50% μισθών και συντάξεων, αυτά είναι από διακηρύξεις της Συνέλευσης εργατών στο Πολυτεχνείο. Δεν είναι μόνο μια χούφτα ελληνικά νειάτα που έμκωσαν την γροθιά τους ενάντια στην στρατοκρατία και την οικονομική εκμετάλλευση, αλλά όλοι οι εργάτες κάθε ηλικίας, διανοούμενοι, ήθοποι, απλές οικοκυρές που συμπαραστέθηκαν.

Στην Κύπρο, όπως και στην Ελλάδα, οι άστοι προσπαθούν και προσπαθούν να καλοπιιάσουν την εξέγερση του Ελληνικού λαού, σε απλή φοιτητική αντιχουντική διαδήλωση. Ο ΧΙ ήταν το ξέσπασμα του Ελληνικού λαού, το οποίο μετά την ήττα του λαϊκού κινήματος από τους Έγγλέζους και Αμερικάνους Ιμπεριαλιστές στο Γράμμο — Βίτσι στις 24 Αυγούστου το 1949, την εξαφάνιση, την καταπίεση και την καταδωδή των αρχηγών και καθοδηγητών του

λαϊκού κινήματος στα ξερονήσια και στην εξορία, αναζητούσε διεξοδο της καταπίεσης προς λαϊκούς αγώνες και λαϊκή εξουσία.

Όπως στην Κύπρο έτσι και στην Ελλάδα η άστική τάξη προσπαθούσε να κατευνάσει τους φοιτητές καθοδηγητές πώς θα γίνουν έκλογες, θα επιστρέψουν στες όμαλές άστικές συνθήκες στην Ελλάδα αν αποσυρθούν και δείξουν μετριότητα. Η απάντηση ήλθε 250.000 διαδηλωτές συγκρούονται με την αστυνομία στο κέντρο της Αθήνας για 8 ώρες, χιλιάδες εργάτες κατέλαβαν την Νομαρχία Αττικής, κατόληψη Πανεπιστημίων Πάτρας, Θεσσαλονίκης, άρνηση των μεγαριτών αγροτών να δώσουν την γην τους στα χουντικά συγκροτήματα Ανδρεάδη, γενική άπεργία των γυμνασίων, οι οικοδομές έρήμωσαν από την γενική, πολιτική, ταξική ανάμετρηση με την άστική, στρατοκρατική, κεφαλαιοκρατική τάξη. Η αστυνομία φάνηκε ανίσχυρη μπροστά στην θύελλα της εργατιάς και αγροτιάς και τους καθοδηγητές φοιτητές. Έτσι στις 1.45 το πρωί του Σαββάτου 17 Νοεμβρίου 1973 δόθηκε η διαταγή από την αμερικανική πρεσβεία και από το ΓΕΣ να κλιθούν τα τάκς.

Εκείνες τις ώρες οι δεξιές οργανώσεις που σήμερα καπηλεύονται το Πολυτεχνείο δεν είπαν τίποτε. Όπως η κυβέρνηση Καραμανλή που δίδεν τιμώντας το Πολυτεχνείο έβαλε τις έκλογες το Νιόβρη για να μειώσει τη μαχητικότητα των εκδηλώσεων για την επέτειο.

Αυτών των καταστάσεων, ανθρώπων, οργανώσεων, κομμάτων, εφημερίδων χρειάζεται η απόκλιση γιατί όπως τώρα μιλούν όλοι, για την εξέγερση του Ελληνικού λαού. Έτσι θα λέν και για την αντίσταση.

ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΠΑΤΑΤΑΚΟΣ

ΜΠΑΑΝΤΕΡ ΜΑΪΝΧΟΦ ανταπάντηση του Π. Χρ. στον Σ. Π.

Πραγματικά διερωτούμαι για ποιο λόγο απάντησε ο σ. Σ. Παύλου σ' ένα κείμενό μου για την πρόσφατη δράση των γερμανών αναρχικών, που είχε δημοσιευτεί στην «Έκφραση» της 4ης του Νιόβρη. Μέσα από την απάντησή δεν γίνεται καμιά αναφορά στην ουσία εκείνου του κειμένου. Ότι δηλαδή η συγκεκριμένη μέχρι σήμερα ταχτική των γερμανών αναρχικών προκάλεσε ζημιά στο εργατικό κίνημα της χώρας.

Αντίθετα γίνεται μια εχτεταμένη αναφορά σε επιμέρους θέματα, που έτσι κι

ναστατική πράξη δεν πραγματοποιείται μόνο σαν αποτέλεσμα των επιθυμιών των φορέων της, αλλά σαν αποτέλεσμα της διαπίστωσης ότι μέσα σ' ένα αναγνωρισμένο χώρο και χρόνο, το ισοζύγιο των δυνάμεων είναι τέτοιο, που η δομή των επαναστατικών δυνάμεων μπορεί να έχει θετικό αποτέλεσμα. Έχτος αν δεν υπάρχει άλλη διέξοδος.

Δεν νομίζω πως για την σημερινή Γερμανία δεν υπάρχει σήμερα άλλη διέξοδος. Είναι όμως πιο εύκολο για άτομα που αγαναχτούν από την καταπίεση της άρ-

τητα της άρχουσας τάξης να διατηρεί φανερά στις σχέσεις με φασιστικά καρατοσικά καθεστώτα, εκεί που άλλες καπιταλιστικές χώρες προσπαθούν να δείχνουν ότι τηρούν τα προσήματα. Δεν νομίζω πως αφήνονται περιθώρια για ύπνους πώς έχει σχέση με τον γερμανικό λαό.

Η καταγωγή πολλών μελών της ΡΑΦ από μικροαστικές οικογένειες γίνεται για να δικαιολογήσει την αποψη που επικρατεί στο κείμενο ότι η δράση τους είναι καθαρά μικροαστική. Θα ήταν αντιδιαλεκτικό να κρίνουμε ο-

Από την καθημερινή τρομοκρατία του Γερμανικού Κράτους σε βάρος του λαού.

αλιώς δεν θίγουν την ουσία των απόψεων που εκφράστηκαν.

Εξακολουθώ να πιστεύω ότι η δράση των γερμανών αναρχικών τους απομονώνει από το εργατικό κίνημα, που είναι ο ουσιαστικός φορέας της αλλαγής. Η δράση αυτή εκφράζει την μικροαστική νοστροπία αυτών που την οργανώνουν γιατί δεν βγήκε σαν αποτέλεσμα μιας ανάλυσης του συγκεκριμένου χώρου τους, των δυνάμεων που διαδραμάτιζαν ή μπορούσαν να διαδραμάτισουν κάποιο ρόλο σ' αυτό το χώρο, αλλά ήταν ένα αποτέλεσμα μιας συναισθηματικής εξαρσης που γεννήθηκε από την καταπίεση του αντιδραστικού γερμανικού κράτους. Αυτό αποδείχνει την αρχή, ότι η επα-

χουσα τάξη και δεν είναι δεμένα με την εργατική τάξη, τα προβλήματα και τους αγώνες της να τα δάλουν «ήρωικά» με το κράτος και τους μηχανισμούς του έχτωνώντας τον συναισθηματισμό τους.

Η μεθοδευμένη και προγραμματισμένη δουλειά για οργάνωση της άσυνειδητοποίησης και εν πολλοίς άκαθοδήγητης εργατικής τάξης, είναι ασφαλώς πιο δύσκολη δουλειά.

Και τώρα στα επόμενα που θίγει ο σ. Παύλου. Η αναφορά στην εξωτερική πολιτική της Γερμανίας γίνεται για να επιβεβαιωθεί η αντιδραστικότητα του γερμανικού μονοπωλιακού καπιταλισμού.

Για να τονιστεί η κυνική

ποιονδήποτε μόνο από την καταγωγή του. Όταν όμως η συμπεριφορά του είναι τέτοια για την οποία παίζει σημαντικό ρόλο η καταγωγή και η εξέλιξη του θα ήταν εξ ίσου αντιδιαλεκτικό να το παρασιωπήσουμε. Έξ άλλου η τοποθέτησή μας δεν γίνεται μόνο πάνω στις προθέσεις συγκεκριμένων ατόμων, αλλά πάνω στο αποτέλεσμα της δράσης τους σε σχέση με το εργατικό κίνημα της Γερμανίας. Ακριβώς το σφάλμα τους είναι ότι δεν κανάλιασαν τις αντιμπεριαλιστικές τους διαθέσεις σε κάποια δράση που να πλήξουν τον εχθρό τους αλλά του έδωσαν την ευκαιρία με την δράση τους να φιώσει ακόμα περισσότερο τα επαναστατικά στοιχεία της χώρας.

ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

η κυβέρνηση εσπευσε να προλαβει τα αντιΝατοϊκα αισθηματα.

Η ΣΥΝΤΡΙΒΗ του αμερικανικού κατασκοπευτικού αεροπλάνου U-2 στη Βρετανική Βάση στο Άκρωτήρι τη περασμένη εβδομάδα, με το σκοτωμό 4 Κυπρίων προκάλεσε τὰ δικαιολογημένα αισθήματα αγανάκτησης του Κυπριακού λαού.

Με το επεισόδιο έγινε ακόμη μια φορά ξεκάθαρος ο ρόλος που οι βάσεις διαδραματίζουν. Ξεσηπηρετούν το ΝΑΤΟ και τὰ συμφέροντά του. Οι πυρηνικές βάσεις εκθέτουν σε άμεσο κίνδυνο τη Κύπρο και το λαό της και προσφέρουν στον Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, όρμητήριο για έλεγχο και επέμβαση στη περιοχή μας. Οι βάσεις στρέφονται ενάντια στα συμφέροντα των λαών δόκκληρης της περιοχής. Τό συγκεκριμένο αεροπλάνο εκτελούσε πτήσεις κατασκοπείας πάνω από τη Χερσόνησο του Σινά, εξυπηρετώντας τὰ επεκτατικά σχέδια του Ισραήλ, χωροφύλακα του ιμπεριαλισμού στην περιοχή. Κατά τον εκπρόσωπο της Βάσης... «έπιτηρούσε τη συμφωνία για κατάπαυση του πυρός»...

Οι αρχές των Βάσεων άρνοούνταν για αρκετές ώρες μετά το δυστύχημα να δώσουν τὰ ονόματα των νεκρών και κράτησαν χαρακτηριστική μυστικότητα γύρω από το θέμα.

Χαρακτηριστική όμως ήταν και η αντίδραση της Κυπριακής Κυβέρνησης που χωρίς καν διάβημα που να ζητεί τὰ ονόματα των νεκρών μας, έσπευσε μέσω του ραδιοφώνου και των επίσημων ανακοινώσεων να τονίζει συνεχώς πώς οι πτήσεις γίνονταν εν γνώσει της, σε μια σκόπιμη και καλομελετημένη προσπάθεια να προλάβει το ξέσπασμα αι-

σθημάτων ενάντια στις Βάσεις των Βρεττανών και των Αμερικάνων.

Σε μεγάλο βαθμό η Κυβέρνηση κατάφερε να επιβάλει το κλίμα που ήθελε. Η συμπεριφορά αυτή της Κυβέρνησης, — άς μή ξεχνούμε πώς ακόμα θά πάρει εξηγήσεις από τους Δυτικογερμανούς σχετικά με τη παράνομη σύνδεση με τὰ κατεχόμενα — δεν είναι τυχαία και έχει εκδηλωθεί επανειλημμένα.

Τό θέμα, έπρεπε όμως να κριτικαριστεί και η παθητική στάση της κυβέρνησης και η έσκαμμένη προσπάθεια να δημιουργήσει το κλίμα που αναφέραμε.

Ακόμα, χωρίς γενικό ανέκασμα της αγωνιστικότητας των μαζών, με λαϊκές κινητοποιήσεις και εμπλοκή των ίδιων των εργαζομένων και του λαού στον αγώνα — ευθύνη που έχουν τὰ προοδευτικά κόμματα του λαού —, αντιδράσεις όπως αυτή για τις Βάσεις θά παραμένουν απομονωμένες χωρίς ουσιαστική προσφορά στον αγώνα που έχει να διεξάγει η Κύπρος. Αντίθετα, τέτοιες αντιδράσεις — κατά της Δυτικογερμανικής πρόκλησης, κατά της απροκάλυπτης κατασκοπείας των ΝΑΤΟϊκών Βάσεων — θά δεθούν στον γενικό αγώνα για απελευθέρωση, για πραγματική ανεξαρτησία, για μια Κύπρο χωρίς ξένους στρατούς και Βάσεις, για μια Κύπρο του λαού, για μια Κύπρο σοσιαλιστική.

Α. Λάμπρου

Η ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΑΣ

Μέσα στις άβέβαιες συνθήκες της Κύπρου είναι φυσικό κάθε ιδιωτική τράπεζα να αποφεύγει δανειοδοτήσεις που θ' άρρήσουν να αποδώσουν. Γι' αυτό το λόγο οι επενδύσεις αναγκαστικά καθυρίζονται ανεξάρτητα από τις μακρόχρονες ανάγκες της οικονομίας και πολύ περισσότερο ανεξάρτητα από τις ανάγκες του αγώνα. Ο σχεδιασμός της οικονομίας, τόσο απαραίτητος για την μεγαλύτερη δυνατή αξιοποίηση της οικονομίας δεν μπορεί να γίνει αν δεν περάσουν οι τράπεζες στα χέρια του κράτους.

Στην πραγματικότητα το μόνο που εξυπηρετεί η διατήρηση των τραπεζών στον ιδιωτικό τομέα είναι η συγκάλυψη των αθαιρεσιών και των υπερκερδών της κεφαλαιοκρατίας. Η εξαγωγή κεφαλαίων και η φοροδιαφυγή είναι προδλήματα που η κυβέρνηση δεν μπόρεσε ποτέ να ελέγξει: ουσιαστικά άκριτως γι' αυτό το λόγο. Για τον ίδιο λόγο που η πρόταση για κρατικοποίηση των τραπεζών βρίσκει την μανιασμένη αντίδραση της κεφαλαιοκρατίας που προσπαθεί με κάθε τρόπο να περιφρουρήσει την ασυδοσία της. Άς δοίμε όμως ένα ένα τὰ «επιχειρήματα» ενάντια στην κρατικοποίηση των τραπεζών.

Αν κάποτε αποτελούσε κάποιο επιχείρημα (:) το ότι η ύπαρξη πολλών τραπεζών δημιουργούσε τις συνθήκες συναγωνισμού που πρόσφεραν στα κοινά την

καλύτερη δυνατή εξυπηρέτηση σήμερα αυτό αποτελεί συννειδητή απόπειρα άπάτης. Δεν έχει κανείς παρά να κοιτάξει στους δρους καταθέσεων και δανείων της κάθε τράπεζας για να αντιληφθεί ότι δεν διαφέρουν καθόλου μεταξύ τους. Τό σύστημα λειτουργεί ολιγοπωλιακά και οι τράπεζες είναι πολύ προσεκτικές για να μην αρχίσουν να συναγωνίζονται ή μια την άλλη.

Ακόμα πιο άνοητο είναι το επιχείρημα ότι η ύπαρξη του κινήτρου για κέρδος είναι βασικός παράγοντας για την καλή λειτουργία των τραπεζών. Όμως ξέρουμε πολύ καλά ότι οι τράπεζες διοικούνται από συμβούλια που πολλές φορές έχουν δείξει την άνικανότητά τους ν' ανταποκριθούν ακόμα και στα ίδια τὰ συμφέροντα της τράπεζας. Τό παράδειγμα της Τράπεζας Κύπρου (Λονδίνου) με τις τεράστιες «ζημιές» της (που άς σημειωθεί ποτέ δεν έρευνήθηκε πλήρως) είναι ένδειχτικό. Αντίθετα η καλή λειτουργία των τραπεζών όφείλεται αποκλειστικά και μόνο στο ίδιο το προσωπικό τους που θά μπορούσε να αποδώσει πολύ καλύτερα μέσα σε συνθήκες πραγματικής ευθύνης σαν προσωπικό μιας Κρατικής Τράπεζας με εξουσία που δεν θά περιορίζονταν από το κέφι των μεγάλων μετόχων.

Τέλος πρέπει να λεχτεί πώς καμιά σοβαρή δυσκολία δεν πρόκειται να προκύψει από την εθνικοποίηση των τραπεζών. Η ένοποίηση

των τραπεζών μπορεί να γίνει με τον ίδιο άκριτως τρόπο που γίνεται οποιαδήποτε συνέγωση μεγάλων συγκροτημάτων μέσα στον καπιταλισμό. Τό επιστημονικό προσωπικό των τραπεζών μπορεί μέσα σε λίγο χρόνο να μετελήσει και να προτείνει τὰ συγκεκριμένα θέματα που χρειάζονται.

Τι όφέλη θά προκύψουν από την κρατικοποίηση των τραπεζών;

1. Δημοκρατική και αποδοτική λειτουργία του συστήματος.
2. Πλήρης έλεγχος από το κράτος πάνω στην επενδυτική πολιτική.
3. Δυνατότητα χρηματοδότησης μεγάλων έργων και αποδοτικών βιομηχανικών μονάδων.
4. Δυνατότητα παροχής μακροπρόθεσμων χαμηλότοκων δανείων σε αγρότες.
5. Πάταξη της φοροδιαφυγής και της εξαγωγής κεφαλαίων.
6. Διοχέτευση των κερδών των τραπεζών στις ανάγκες του αγώνα του λαού.

Φυσικά από μόνη της η κρατικοποίηση των τραπεζών δεν λύει τὰ προδλήματα του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα. Όμως αποτελεί την βάση για την υιοθέτηση των άλλων απαραίτητων μέτρων για τον σχεδιασμό της οικονομίας μακριά από την ιμπεριαλιστική εξάρτηση που στραγγαλίζει τον αγώνα μας.

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική
εκφραση

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Έσωτερικό 24 φύλλα 2000 μίλες
Έξωτερικό 24 φύλλα 2500 μίλες
Τιμή φύλλου 50 μίλες.

Οι έπιταγές στο λογαριασμό
4572 Λαϊκή Τράπεζα Κύπρου
Λευκωσία.

Η Σοσιαλιστική "Εκφραση θά διατείνεται στα Γραφεία της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 23 Λευκωσία ή για συνδρομές Τ.Κ. 1064 Λευκωσία.